

ΒΙΕΝΝΟΠΟΥΛΑ

Αφωνα τώρα τα πουλια, οι κλαδοι διχως φυλλα,
 τώρα χιονιας κατου στη γης, στον ουρανο μαυριλα·
 μα τί κι αν ακαρδια παντου ; σκοταδι τί σημαινει
 αφου χαμογελα η Ελενη ;

Μα κι ηλιος παλι αρνοπληθες αν τις βοσκιας χρυσωνει,
 μες στα ανθοκλαδια αν κελαϊδη τον ποθο του το αηδони,
 ολο το γελιο κι ουρανου και γης τί θα σημαινει
 αν ειναι σκυθρωπη η Ελενη ;

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

Ποτάμι, στὸ γεφύρι σου ἀκουμπῶ τὸ δειλινὸ
 καὶ μὲ τὸ λάλο σου νερὸ κυλοῦν ὄνειράτά μου
 κι αὐτὰ μὲ δάφνες καὶ μυρτιᾶς γλυκομιλοῦν μπροστά μου
 κι αὐτὰ πρὸς ἓνα πέλαγος πᾶν ὅλα σκοτεινὸ.

2

Τοῦ λευκαδιοῦ (*) τὸ σπερινὸν ἀκούω στὸ χωριὸ
 Ἐν ἀλληλούγια τῶν πουλιῶν στὸν ἥλιο ἅμα χαθῆ.
 Ἀκούω τὸ δένδρο πὸν ἄδονᾶ μὲ χίλια ἓνα στρουθί
 ψηλότερο ἀπὸ μιναρὲ—κι ἀπὸ καμπαναρεϊό.

1894

Σ. Μ.

(*) Λευκάδι λέγεται εἰς τὴν Χαλκιδικὴν ἢ ἀρχαία αἰγείρος, τὸ
 τουρκιστὶ καβάκι.